

EL CASTELL DE MONTGRÍ

PER JOAN BOSCH

Al bell Montgrí cimeges com coronant sa testa
i com temple romànic t'aixequés imponent;
la pròdiga natura amb sos vestits de festa
suaus perfums t'ofrena de romaní, ginesta
i tendra farigola que arreu escampa el vent.

Des de els cimals rocosos on l'au feresta nia
domines nostra vila, la plana, el cel i el mar;
les gestes de la terra ningú les cantaria
com tu, gentil trobador: com jo les copsaria
si mai del teu mutisme poguessis despertar!

Contemples les tempestes del mar i de la serra;
has vist les blanques veles inflades per el vent
dels vaixells dels pirates que entrant amb só de guerra
desfeien les masies-castells de nostra terra
deixant-nos fines buides, graners sense forment...

Has vist tu com neixia nervuda l'olivera
i es retorcia, viva imatge del dolor,
i com deixant la vida brotava al seu darrera
borrant-li les petjades, gentil la ginestera
imatge de la joia, imatge de l'amor.

I has vist com olivera la vila adolorida
i com la ginestera la veies rebrotar
plorant ses desventures, gaudint en sa florida,
vetllant-la a totes hores, vivint la seva vida,
comptant totes ses passes com amorós germà.

I desgranant centúries des de tos cims boirosos
miraves de la vila l'esplendorós progrés;
has admirat els avis ferrenys i vigorosos,
has vist uns jorns feliços, uns altres més penosos
i els anys que s'escolaven per no tornar mai més.

.....
Si mai d'aquest misteri pregon que t'embolcalla
sorgint del profund somni poguessis despertar
i esquinçar del silenci la tènica mortalla,
adelerat vindria al peu de ta muralla
les glòries i la vida de l'antigó a esbrinar.